

[שיעור בפרי הארץ פרשת בהעלותך]

נמסר מוצע"ק פר' נשא תשע"א

"קוב"ה ואורייתא וישראל"

אותיות התורה כידוע שאורייתא וקב"ה וישראל כולא חד.

כל חיות העולם היא מהתורה. הקב"ה צמצם את כל חיות העולם בתוך אותיות התורה הק', ובכל אות ואות יש כח מיוחד וצירוף מיוחד שבכוחו להחיות את הבריאה. אמנם מבאר הפרה"א אין אנו רואים את זה בבירור אך בכח זה קיים, כי באורייתא ברא קוב"ה עלמא. אך כיון שכבר ציטט לנו הפרה"א את המאמר קוב"ה ואורייתא וישראל כולא חד, א"כ צריך ביאור מה קשר הישראל לכל זה?

כשאדם מדבר דיבורים הרי שהם אותיות וע"י דיבורו שבזה נבדל מן הבהמה ושאר הבריאה, גורם לפעולות של ממש בבריאה. כיון שהם האותיות והחיות שדיברנו לעיל. אם אדם ידבר כפי שצריך ע"י האותיות הוא מחיה את הבריאה, משא"כ אם מדבר

"בפסוק והאמפסוף אשר בקרבנו התאוו תאוה וכו' בוכה למשפחותיו, ופרש"י ז"ל על העריות וכו'. והענין משה שהקשה לדבר למה הרעות וכו' ואם ככה את עושה לי וכו' ואל אראה ברעתי"...

משה רבינו השפיע לעם ישראל שהקב"ה יוריד להם מן. המן היה כולו רוחני, ויכלו לטעום בו כל טעם שרצו, וכן ידוע שהיה בו סגולות רפאויות וכדומ' כמובא במדרש, א"כ קשה מה ראו חלק מהעם להתאוות דווקא לבשר? ומה הפשט בזה שמושה רבינו ע"ה מסכים לההרג בשל כך כדי לא לראות ברע עמו כדכתיב הרגני נא הרג ואל אראה ברעתי?

"הענין הוא על דרך ארז"ל באבות בכל יום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת וכו', הנה ידוע ששים רבוא נשמות ישראל וכמו כן

"ולכן נותן וידוי דברים באומריו הטאתי במרירות לב מחמת יראת ה' ושתוף אהבת ה' הרי מוציא אותיות המחיה מן הרע ונשאר הרע בלתי חיות וממילא בטל".

כשאדם מתודה הוא בעצם מודה בנתק שלו עם ה', ומתחרט על כך ומקבל על עצמו לעתיד להשתדל לא לשכוח את ה', וע"י שמדבר את דברי הוידוי חוזר ומתקשר בבורא עולם, ובכך גורם שמוציא באותו רגע את החיות הזו מהספ"א, כי האדם תמיד משתמש בחיות שמקבל מאת השם, או לקשר עם ה' או לנתק ח"ו מה' ולקשר עם הסטרא אחרא. וכאשר חוזר בתשובה ממילא מתנתק מהקשר של הספ"א וכבר אין להם יניקה ממנו ובטלים.

"והנה אם היה האדם זוכר ומשגיח בעת לימוד התורה איך הוא מדבר אותיות התורה שבהם נברא העולם, והוא בעצמו היה מתדבק בדברי אותיותיו אל שורשו... היה היראה והפחד נופל עליו ובקולות וברקים עליו יופיע שלא יחטא ח"ו. וזהו ענין בת קול שיוצאת מהר חורב"...

כשאדם עוסק בתורה צריך להתבונן קודם שכל אות ואת יש בה חיות אלוקית וכך לומד

דיבורים בטלים וק"ו אסורים שבזה מפנה את חיות הקדושה ומחיה בזה את הספ"א ר"ל. וכותב הפרה"א יסוד נורא וז"ל:

"ואם האדם חוטא ח"ו מכניס האותיות שהם החיות ברע ונותן כח ברע, הגם שאינו נראה בעיני בשר האמת ידוע". הקב"ה משגיח מן החלונות ומציין מן החרכים, מבאר המאור עיניים, שכאדם חוטא הוא מסתגר בחדרי חדרים כדי שאף אחד לא יתפוס אותו בקלקלתו. אך הקב"ה הוא רחמן ומחיה אותו גם שם, וזה הביאור משגיח מן החלונות שמחיהו גם כשחוטא בסתר, הקב"ה כביכול מצמצם עצמו עוד ועוד כדי להחיות אותו שם.

משה רבינו היה נאמן כפי שכתוב "בכל ביתי נאמן הוא" **נאמן הוא מי שמשתמש במה שנותנים לו למטרה הנצרכת בלבד!** כשהקב"ה נותן לאדם חיות הוא צריך להיות בבחינת 'נאמן', להשתמש בכלים שלו לעבודת השם, לגלות את הקב"ה בעולם ולתת כח וחיות לעצמו בקדושה. ואם חוטא הרי שמעל ולקח את החיות הזו לרעות בשדות זרים ובמקום לחיות בקשר עם הבורא, חי בנתק ובהכרח שיתנו לו חיות בצמצום גדול מאד וזה ודאי חוסר בנאמנות.

בזכות משה להחיות את עם ישראל בלחם שהוא רוחני טעם לבד כל מה שרצו לטעום שהוא החיות לבד בלי שום גשם"...

משה רבינו ע"ה הוא הצדיק המקשר את כל כלל ישראל לאביהם שבשמים, ולכן הוא קשור גם בכל התורה שהרי ישרא"ל הם ששים ריבוא אותיות התורה כדביארנו. והמן שהיה מזון רוחני ללא שום גשם טעמו בו ישראל כל טעם שרצו, כי הרוחני המופשט כל אדם יכול להטותו לאן שירצה אם לטוב ואם למוטב.

"משא"כ באכילה גשמית שהוא נרגן מפריד אלוף".

במאכל הגשמי הוא כבר נפרד ומצומצם יותר, מפריד אלוף – הוא מלשון אל"ף, והאות אל"ף הינה מורכבת מב' יודין ואות וא"ו באמצע המחברת בין שניהם. יו"ד התחתונה היא כנגד חכמה תתאה והיו"ד העליונה היא כנגד חכמה עילאה, והיהודי הוא הוא"ו המחבר בין שני החכמות על ידי עבודתו בקודש.

"והנה ישראל שאכלו מן פסקה זוהמתן ולא נתאוו ונתקשרו לשום תאוה ואהבה גשמיות

עם קשר בורא, אך אם לומד באופן שמנותק מה', וכל מגמתו היא להחכים ולגדל את עצמו וכלל לא חושב מחיות ה', עליו אמרו "אוי לו מעלבונה של תורה שבתוכו", מאחר שהוא לומד בלי דביקות ולא חושב לרגע שהוא עצמו חלק בלתי נפרד מהתורה הזו, וכבר ידוע שישרא"ל הם ר"ת של יש שישים ריבוא אותיות לתורה, והפרי הארץ מכנה אותו בכינוי של 'נזוף', כפי שכתוב בגמ', שאדם שנוזפים בו, "אזל סומקא ואתי חיוורא", והכוונה שנהיה חיוור, כי הסומקא הוא אדום כי הוא החיות שיש לאדם, וע"י שלומד תורה לא כפי שצריך או מדבר מה שלא צריך גורם לנתק בחיותו עצמו, ולכן הוא נזוף שכן מאדום שהוא החיות שלו נהפך ללבן שהוא בלא שום חיות.

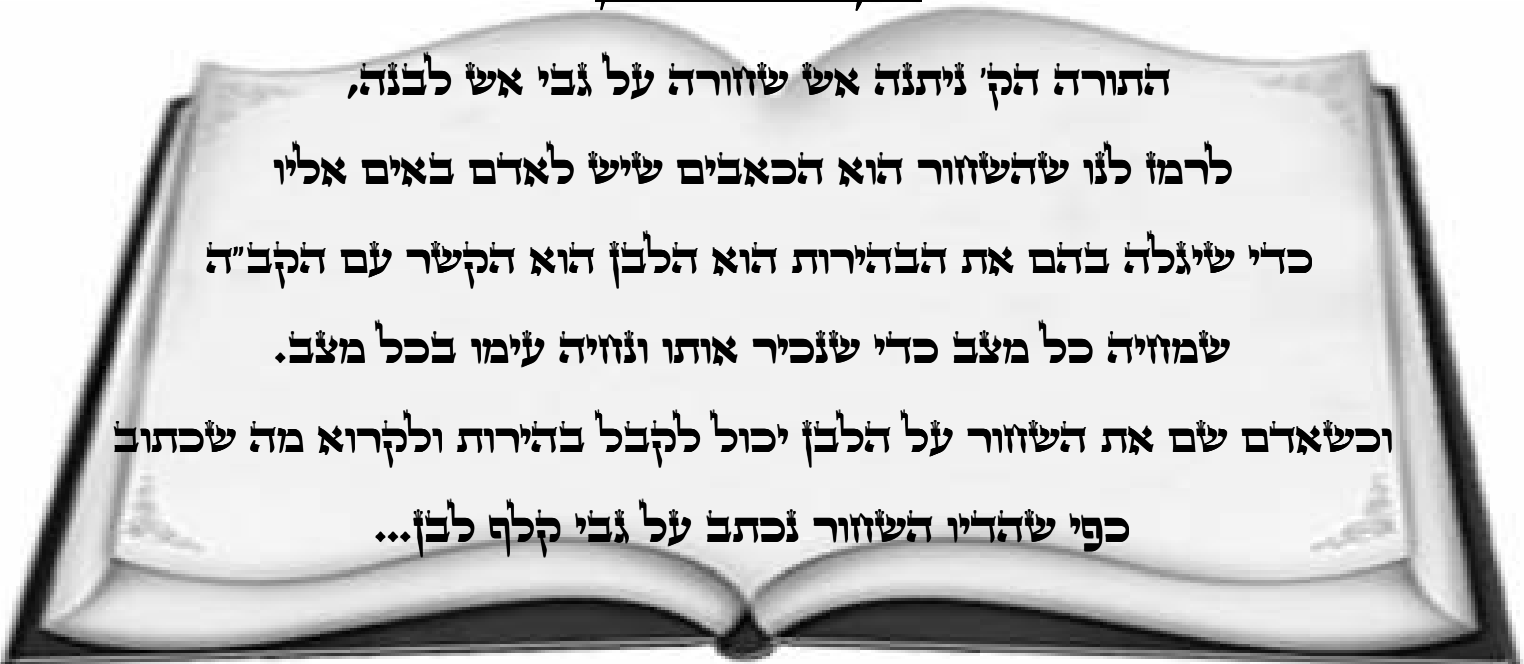
"וזהו ארז"ל שכל נפשות ישראל שיהיו עד משיח כולם עמדו בסיני שהם האותיות של שרשם המזכירים אותם". מספרים על המגיד ממעזריטש שהיה מלמד דרדקי, ולא היה ילד אחד שלא שמע אצלו את הקולות וברקים, כ"כ עבד להחדיר בהם את פנימיות התורה והתקשרות לבורא על ידה..."

"והנה ידוע כי משה היה הדעת של כל ישראל שהם ס' רבוא נשמות, והנה המן היה

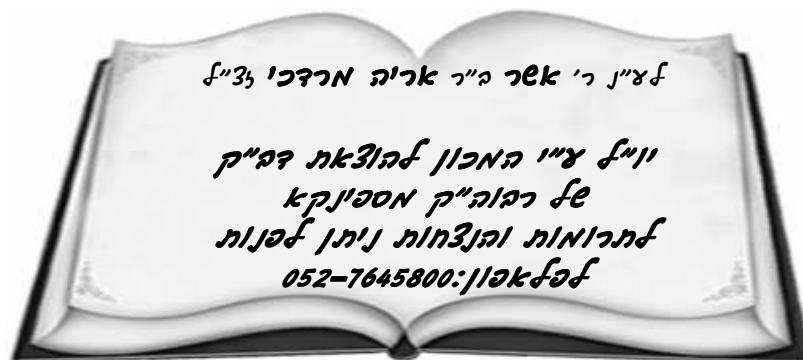
בלתי לה' לברו. אבל האספסוף... התאוו תאוה".
ומזה חשש משה רבינו שהוא השפיע לבני"י
דעת ופחד שהאספסוף יגשמו את זה ויביאו
לנתק בין הקב"ה ובני"י.

משה רבינו הביא את כלל ישראל למצב של
אכילת מן רוחני ללא שום הצטרפות גשמית,
קשר עם הקב"ה עם עבודה תמידית. אך
האספסוף שלא היו מן בני ישראל לא יכלו
לסבול את הדרגה הזו של קשר רק עם דעת
ללא שום סממן גשמי, ולכן התאוו תאוה
גשמית על אף שהזדככו מהמן.
(נכתב ע"י ר' נפתלי פינא הי"ו)

אקדמות מילין

אנרה מתוק דברי אדמו"ר זצ"ל

דפוס שטרן כל סוגי הודעות
0545771713 oren254@bezeqint.net